

in kliče k sodelovanju različne stroke, od naravoslovnih in tehničnih, do družboslovnih in humanističnih.

Dr. Anton Prosen s Fakultete za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo v svoji razširjeni disertaciji nakazuje nekaj zanimivih rešitev.

V šestih poglavjih, kolikor jih delo obsega, nam najprej predstavi pomen in metode planiranja pri urejanju prostora, nato nas popelje na kratek sprehod po zgodovini nastajanja slovenske agrarne krajine, temu pa sledi prikaz zakonskih in strokovnih rešitev s poudarkom na bavarskih izkušnjah, upoštevajoč značilnosti in posebnosti slovenskega prostora.

Težišče dela predstavlja četrto poglavje, kjer so podani temelji za sonaravno urejanje kmetijskega prostora. Avtor podaja ekološki koncept varstva narave za različne naravne sisteme, predstavi pa tudi metode nege krajine in možnost preverjanja pose-

gov v prostor. Ob tem bi si gozd morda zaslužil nekoliko več pozornosti, saj navsezadnje pokriva več kot polovico slovenskega prostora. V petem poglavju obravnava vprašanje prenove in razvoja vasi, tako z gospodarskega kot tudi ekološkega stališča in zaokrožuje delo z vtisom perspektiv pri bodočem urejanju slovenskega kmetijskega prostora.

Delo dr. Prosen je tudi pomemben prispevek k bogatenju slovenskega strokovnega jezika na tem področju, saj je v njem zbranih in prvič poslovenjenih mnogo strokovnih izrazov. Vsekakor si zasluži, da ga vzamejo v roke tudi pripadniki stroke, ki se ponosa s pionirstvom na področju sonaravnosti. Tudi gozdar lahko izve marsikaj novega o urejanju prostora ob upoštevanju naravne in kulturne dediščine, ali, kot pravi avtor sam, »s spoštovanjem do preteklosti in z mislijo na prihodnje rodove«.

Alenka Koreňjak

GDK: 945.25

Učitelji biologije OŠ Janka Ribiča, Veržej

Učna pot ob mrtvici reke Mure

Oblikovno privlačna knjižica prihaja iz tistega dela Slovenije, ki ga Slovenci ne poznamo prav dobro in jo zato še posebno toplo pozdravljamo. Enako naklonjeno sprejemam dejstvo, da so se avtorji v prvi vrsti podpisali s skupnim nazivom, ki poleg potrebe po tovrstnem izdelku kaže in nas opominja na določeno pripadnost, za katero v času modnega vzpona managerjev in »vstopanja v Evropo« preradi pozabljamo. Škoda je nameniti knjižico »le« učiteljem biologije. Ponudimo jo lahko predvsem in tudi njim, prav gotovo pa bi na pot z radovedno pozornostjo stopili posamezniki različnih ciljnih skupin, če bi le vedeli zanjo. Avtorji bi tako ob nekaterih razširitvah vsebine predstavljali oporno točko volje in znanja o nekem prostoru in času ter tako vzpostavili komunikacijo s širšim interesnim okoljem, kar je nedvomno eden od name-

nov in funkcij izobraženca, da ne rečem učitelja.

Učna pot je predstavljena v devetnajstih fotografijah skupaj z naslovnico in s pregledno karto (kateri manjka oznaka merila). Opremljena je z znakom poti in opisana na dvaindvajsetih straneh na osnovi vsebin učnega načrta za 5. in 6. razred osnovne šole. V knjižici pogrešam razlago znaka in formalno osebno izkaznico poti (dolžina, nadmorska višina, smer, ...). Glede na to, da poimenovanje poti navaja reko in enega od redkejših biotopov, bi pričakovala geografsko opredelitev Mure in definicijo vsaj mrtvice, če ne že naštetja drugih redkih biotopov, ki jih ob njej lahko najdemo (logi, gaji, ...). Nekateri so bili nedavno tega predstavljeni v Gei. Ne vem, ali je knjižica oziroma učna pot strogo biološka. Širitev vsebine bi bila sicer dobrodošla, čeprav ni

nujna. Knjižice nekaterih gozdnih učnih poti (Panovec pri Novi Gorici, Predtrški gozd pri Radovljici, Šmarnogorska Grmada, Rakov Škocjan, Jesenkova pot na Rožniku, Bolfenk na Pohorju, Svečina-Kopica, ...), ki so bile postavljene večinoma v sedemdesetih letih in so dostopne (najmanj) v Gozdarski knjižnici v Ljubljani, bi lahko služile za širitev tematike. Precej prostora v knjižici je namenjenega opisu drevesnih vrst. Tudi zato jo predstavljam gozdarski strokovni javnosti. Priporočljivo bi bilo vse opremiti s skicami kot nekatere že so in dodati informacijo o uporabnosti posameznega lesa

ter razlikah v ekologiji posamezne vrste. Glede na to, da se podpisana ukvarjam s propadanjem gozdov, mi seveda manjka opozorilo na tovrstne probleme v gozdu – tudi ob Muri.

Tudi s poslušom za posamezne bisere naše dežele, ki jih opazujejo naši otroci, lahko pokažemo svojo raven sposobnosti za življenje v času in prostoru, ki ga živimo, zato učni poti in njenim avtorjem na pot z veseljem in spoštovanjem tudi tale zapis.

Nevenka Bogataj

IN MEMORIAM

GDK: 902.1

Viljem Kindler 1912–1994

V četrtek 26. 5. 1994 nas je za vedno zapustil eden najbolj znanih in spoštovanih ljudi Ilirske Bistrice – Viljem Kindler. Njegova bogata in zanimiva življenjska pot je od rane mladosti, tako rekoč od zibel, vezana na gozd in naravo.

Življenjska pot Viljema Kindlerja se je začela 14. 2. 1912 v gozdarski naselbini Leskova dolina sredi snežniških gozdov. Tako kot njegov ded in oče se je tudi Viljem zapisal gozdarskemu poklicu, ki ga je nad vse uspešno opravljal do leta 1969, ko se je kot višji gozdarski tehnik upokojil.

Pred vojno je služboval kot revirni gozdar na snežniškem veleposestvu Schönburg – Waldenburg. Med vojno je leta 1943 preživel nemško ofenzivo na Mašunu in požig gozdne pristave. Po vojni ga je poklicna pot kot gozdarskega strokovnjaka vodila praktično po vseh primorskih gozdovih, večino strokovnega dela pa je opravljal v snežniških gozdovih. Ljubiteljsko se je ukvarjal z raziskovanjem preteklosti in izbrskal pozabi marsikatero zanimivost iz zgodovine snežniških gozdov. Napisal je knjigo »Zgodovinski paberki o srednjeveških gradovih ob zgornjem toku Velike vode in nekaterih drugih bližnjih gradov«.

Konec šestdesetih let, t. i. tretje obdobje Viljema je vezano na intenzivno hortikulturno dejavnost. Z ozkim krogom zanesešnjakov, ki jih je zbral okrog sebe, je začel urejati zanemarjene in nepozidane mestne površine. Z njemu lastno voljo in zagnanostjo so na smetiščih in mlakužah nastali